

Anne-Dauphine Julliand: Egy különleges nap

Anne-Dauphine Julliand kislánya, Thais még nem volt 4 éves, amikor egy gyógyíthatatlan betegség miatt meghalt. A „Két kis lányom a homokban” c. könyv annak a pár évnek a története, ami a kislánynak ezen a Földön jutott.

Az „Egy különleges nap” az a nap, amikor Thais 8 éves lenne...

„Emlékszem, hogy valaki így próbálta magyarázni a minket ért tragédiát: „Biztosan azért történt mindez magukkal, mert elég erősek voltak ahhoz, hogy elviseljék.” Tényleg így lett volna? A próbatételeket aszerint kapjuk, hogy mennyire vagyunk képesek megküzdeni velük? Ha ez így lenne, gondolkodás nélkül kijelenteném: bár ne lett volna erőm ahhoz sem, hogy a legkisebb nehézséggel is megbirkózzam. Igen, azt kívántam volna, inkább legyek gyenge, csak hogy egész életemben magam mellett tudhassam kicsi hercegnőmet. Sokat gondolkodtam ezen, és meggyőződésemmel, hogy semmiképpen sem az adottságainktól függ, hogy bizonyos megpróbáltatásokon átesünk-e vagy sem.

Nem rendelkezem semmiféle különleges képességgel. Nem vagyok superwomen. Loic sem néz ki úgy, mint egy szuperhős. Egyikünknek sincsenek rendkívüli tulajdonságai. Ugyanakkor, mint minden emberben, bennünk is rejtett erők laknak. Valójában meg vagyok győződve arról, hogy mindannyian rendelkezünk olyan képességekkel, amelyeknek nem vagyunk tudatában. A nehézségekben mutatkozik meg, micsoda bátorság, ellenálló képesség, kitartás lakik bennünk, csak éppen nem tudunk róla. A rendkívüli helyzetekben rendkívüli erőket tudunk előhívni magunkból. Önmagunkból merítjük mindazt, amire szükségünk van. És belső forrásaink gazdagabbak, mint gondolnánk.

Elég, ha a természeti katasztrófák áldozataira gondolunk. Földrengések, vulkánkitörések, szökőár bárhol pusztítanak, tömegekre sújtanak le, áldozataikat nem válogatják meg, a legszívósabb, legbátrabb embereket nem gyűjtik előre egybe a katasztrófa helyszínére. És mégis, hányan és hányan minden erejüket latba vetve, önmagukat is túlszárnyalva túlélnek a csapásokat. Nem gondolnak félelmeikre, fájdalmukra, törekenységükre, csak egyetlen belső hajtóerő vezérli őket: a túlélés ösztöne, az élet szeretete. Gondoljunk csak azokra az anyákra, akik csöppségüket magukhoz szorítva, lélekszakadva menekülnek, azokra a férfiakra, akik elviselhetetlenül nehéz terheket cipelnek, hogy megmentse az övéiket, azokra a gyerekekre, akik éhséget és szomjúságot tűrve életben maradnak, azokra a családokra, akik újra felépítik lerombolt házaikat és elszántan újrakezdi az életüket. A hétköznapiakban, nyugodt körülmények között bizonyára mind egyszerű átlagemberek. Az ember a legrosszabbal szembesülve is képes kihozni magából a lehető legjobbat.”

„Az élet a legritkább dolog a világon, mert a legtöbb ember csak létezik, és kész” (Oscar Wilde)

„Nem tudom, hogy optimistább vagyok-e másoknál, de szeretem az életet. És szeretek élni. Soha nem nézem, mennyi ital van még a poharamban. Nem méricskélem, félig üres-e vagy félig tele van. Nekem ezek nem számítanak. Kiélvezek minden egyes kortyot, anélkül, hogy arra gondolnék, mennyit ittam már meg, vagy mennyi van még hátra. Nem az a fontos, hogyan tekintünk a pohár tartalmára, hanem az, amit teszünk bele. Eszembe jut John Lennon egyik mondása: „Amikor ötéves voltam, anyukám mindig azt mondta, az élet kulcsa a boldogság. Amikor iskolába mentem, megkérdezték, mi akarok lenni, mikor felnövök. Azt írtam: boldog. Áthúzták a válaszomat, és azt mondták, nem értettem meg a kérdést, mire én azt feleltem, ők nem értik az életet.”

„Az élet nemcsak akkor értékes és értékelendő, ha minél több gyertyát tudunk elfújni.”

„A legvégén nem az fog számítani, hogy mennyi év volt életedben, hanem hogy mennyi élet volt éveidben.” (Abraham Lincoln)

A Két kis lányom a homokban és az Egy különleges nap szívszorító, elgondolkodtató olvasmány. Nagy kár lenne kihagyni!

Szigligeti Zsuzsanna